

## SZCZĘŚLIWE ŻYCIE MIMO ETYKIETY

Gdy Rodzice dowiadują się, że ich dziecko jest, lub będzie niepełnosprawne przeżywają bardzo silne, negatywne emocje. Bunt, żal, gniew, złość, to najczęstsze z nich. W bardzo wielu przypadkach także agresja skierowana do siebie, bliskich osób, a nawet Boga. Po pewnym czasie, uczucia te zmieniają się, a w człowieku dojrzewają myśli, jak poradzić sobie z sytuacją, w której się znaleźli.

*Według T. Gałkowskiego Rodzic przeżywa wówczas pewne okresy.*

Są one następujące:

**I okres** to szok (okres krytyczny zwany okresem wstrząsu) - następuje bezpośrednio po tym, kiedy rodzice dowiadują się, że ich dziecko jest niepełnosprawne.

**II okres** to kryzys emocjonalny (zwany okresem rozpaczki lub depresji) - rodzice nie potrafią pogodzić się z myślą, że ich dziecko jest niepełnosprawne, winią się wzajemnie za ten stan, między rodzicami pogłębiają się konflikty i kłótnie.

**III okres** pozornego przystosowania się - rodzice podejmują w tym okresie próby przystosowania się do sytuacji, odwiedzają różnych specjalistów, łącznie z bioenergoterapeutami.

**IV okres** konstruktywnego przystosowania - rodzice szukają metod, w jaki sposób można pomóc dziecku, jaka będzie jego przyszłość, czego go nauczyć, jak zorganizować wspólne życie?

W takich sytuacjach najważniejsza jest akceptacja. Rodzice bez niej nie mogą prawidłowo wychować dziecka. Zdarza się, że owa akceptacja niepełnosprawnego dziecka pociąga za sobą szereg nieoczekiwanych zmian: utratę kontaktów ze znajomymi, przyjaciółmi czy też wykluczenie z życia towarzyskiego. Często mobilizuje to Rodziców do szukania organizacji, które pomagają dzieciom niepełnosprawnym i ich rodzinom.

Wobec podobnych problemów, trosk życia codziennego, odnajdują wśród nich prawdziwych przyjaciół. Ludzi, z którymi otwarcie mogą rozmawiać o chorobie dziecka, swojej bezsilności, ciężkich chwilach i momentach zwątpienia. Wsparcie w takich sytuacjach jest dla nich bardzo ważne, bo od ich postawy rozpoczyna się proces wychowawczy. Mądrość rodziców to szansa dla rozwoju dziecka, która prowadzi do samorealizacji i szczęścia.

### **Podstawowe potrzeby niezbędne do rozwoju ich pociechy są następujące:**

- Potrzeba akceptacji przez rodziców i pewność, że są oni z dziecka zadowoleni.
- Potrzeba kontaktów z innymi dziećmi (niepełnosprawnymi i pełnosprawnymi).
- Potrzeba opieki, pomocy a równocześnie zapewnienie samodzielności.
- Potrzeba niezależności.
- Potrzeba uznania - mimo inności - normalności dziecka.

Dla wszystkich dzieci, a szczególnie niepełnosprawnych, wyjątkowe znaczenie ma świadomość bycia kochanym i chcianym przez Rodziców. Na podstawie tego przekonania

dziecko buduje poczucie własnej wartości. Z niepełnosprawnym dzieckiem nie powinno się „obchodzić jak z jajkiem”, ono ma prawo uczyć się rozwiązywania własnych problemów, zmagania z trudnościami, które będą stanowiły nieodłączną część jego dorosłego życia. Podsumowując można stwierdzić, że zadaniem Rodziców jest nauczenie dziecka umiejętności mówienia o sobie, nawiązywania kontaktów interpersonalnych, szacunku do samego siebie i innych. Nauczenia go odwagi do życia i walki o samego siebie.

Zachęcam do pogłębienia wiedzy na omawiany w artykule temat poprzez literaturę „Wsparcie

dziecka z niepełnosprawnością w rodzinie i szkole”, pod red. Danuty Gorajewskiej

Artykuł przygotowała Monika Głuśniewska